తీయటి పలకరింపు

ఆరోజు టీ.వీ.లో "కనబడుటలేదు గంగాధరరావు అనే అరవైఏళ్ళ వ్యక్తి కనబడుటలేదు. పక్షవాతంవచ్చి ఒక కాలూ, చెయ్యీ స్వాధీనంలోలేవు. కర్ర పట్టుకుని నడుస్తాడు. ఆజానుబాహువు. తెల్లగాఉంటాడు మతిస్థిరంలేదు. ఎవరికైనా కనబడితే ఈ క్రింది ఎడ్రసుకు తెలుపవలెను.

పి. ఎన్. రావు

కలానిగూడా

ఇంటి నెం. 3-4-7,

హైదరాబాదు" అని చెప్పారు.

ఫోటో కూడా టీ.వీ.లో చూపించారు.

రాత్రి టీ.వీ. చూస్తున్న గంగాధరరావు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

తను ఇంట్లోనుంచివచ్చి ఎన్ని రోజులైంది? వీళ్ళు ఎప్పుడుతెలుసుకున్నారు? ఎప్పుడు ప్రకటన చేశారు? దేనికి?

పెన్షనుకోసమా? డిపాజిట్లకోసమా?

అతని పెదవులమీద ఒక తాత్వికమైన నవ్వు చాలా సేపు నిలిచింది. ఆ తరువాత వచ్చిన టీ.వీ. కార్యక్రమాలు అన్నీ చూశాడు. కాని మనసు దానిమీద లేదు. ఆ రాత్రి నిద్రకూడా కలతనిద్రే !

"బాబూగారూ. చెట్టుకింద ఒక్కరూ కూర్చున్నారేం?"

"నాకిక్కడ చాలా బాగుంది. ఇక్కడకూర్చుని పచ్చనిచెట్లను చూస్తుంటే మనసుకు హాయిగాఉంది. నేను మంచి హుషారుగాఉన్న రోజులు జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి. ఆ రోజులు ఎంతఆనందంగా గడిచాయో? ఇప్పుడేముంది? వాటిని తలచుకుంటూ, మననం చేసుకుంటూ ఉండాల్సిందే."

"అయితే అవి మీరు ఉద్యోగ్యంచేస్తున్న రోజులా?"

"అవునమ్మా ఆ రోజులే."

"ఏం ఉద్యోగం చేసేవారూ?"

"నేనా? ఎక్సైజు కమీషనర్‌ను. ఇప్పుడంటే ఏభై ఎనిమిదేళ్ళ సర్వీసుగాని, మా రోజుల్లో ఏభైఅయిదేళ్ళకు రిటైరయ్యేవాళ్ళు. సర్వీసులోఉండగా చాలా జోరుగా ఉండేదిలే అమ్మా!"

"సర్వీసులో ఆ హుషారూ, ఆ కులాసా అదంతా వేరు కదండీ? అయితే ఉద్యోగులు ఎల్లకాలం పదవిలో ఉండలేరుకదా! ఎప్పటికైనా పదవీ విరమణ ఉంటుంది కదండీ?"

"అవును కానీ నేను పదవీవిరమణ చేసినతరువాతకూడా నా దగ్గరికి ఎప్పుడూ పదిమంది వచ్చేవారు. సలహాకోసమో, సంప్రతింపులకోసమో తిరిగేవారు కొంత మంది రికమెండేషన్లకోసం వచ్చేవారు. నా చేతికింద పనిచేసేవాళ్ళు కొందరు ఆ డిపార్ట్‌మెంటు నేను ఉన్నప్పుడు ఎలా ఉండేదో, ఇప్పుడెలా ఉన్నదో చెప్ప టానికి వచ్చేవారు. నేను కిందివాళ్ళను ఎలా చూసేవాడినో, అలా ఆదరాభిమానాలు ఇప్పుడు కనబడవని వాపోతారు. ఇప్పటివాళ్ళు కింది ఉద్యోగులను నికృష్టంగా చూస్తున్నారట. నా హయాంలో ఒక్కరికైనా అన్యాయం జరగనిచ్చేవాడినికాదు."

ఆయన కొంచెం ఆయాసపడుతున్నట్టు కనబడ్డాడు. కళ్ళలో నీరు ఊరింది కాబోలు కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

విమలకు తీరిక ఉన్నప్పుడల్లా గంగాధరరావుతో కబుర్లుచెప్పటం అలవాటు. ఆమె ఆ ఆశ్రమంలో సూపరింటెండెంటు కొత్తగా వచ్చింది. సంసారం బాధ్యతలు లేవు. ఒంటరిమనిషి ఆశ్రమవాసులందరినీ ఆదరంగా చూస్తుంది. గంగాధరరావు పట్ల గౌరవమే కాకుండా, భయభక్తులూ, అభిమానమూ కనబరుస్తుంది. పని కాగానే ఆయనతో కబుర్లాడుతుంది. క్రమంగా చనువు ఏర్పడ్డది.

"ఆఫీసర్లంతా మీ మాదిరిగా ఉంటారా బాబుగారూ? అధికార దర్పం అనేది న్యాయాన్యాయాలను గమనించనివ్వదు. కళ్ళు పైచూపులు చూస్తాయిగాని కిందికి చూడవు. ఇది లోకం ఏమంటారు?"

"నీ మాటలోనూ నిజం లేకపోలేదు. నేను ఎంతోమందికి సహాయంచేశాను. ఎంతోమందికి ఉద్యోగాలు నిలబెట్టాను. జరగబోయే పెళ్ళి ఆగిపోతున్నదని బావ మరిది వస్తే కట్నంఇచ్చి పంపించాను. అమ్మాయి చదువుకున్నది అందంగా ఉంటుంది. పెళ్ళిచేయలేకపోతున్నానని ఒక స్నేహితుడుచెప్పాడు. నేనా అమ్మా యిని చూసి మా అబ్బాయికిచ్చి పెళ్ళిచేశాను. హోదా ఉండొద్దా అని మా ఆవిడ గోలచేసింది. హోదా ఎక్కువా? మానవత్వం ఎక్కువా? ఆమె మూతి విరిచినా రెండుఖర్చులుపెట్టి పెళ్ళిచేశాను. ఇట్లా ఎంతోమంది బంధువులకూ, స్నేహితులకూ సహాయంచేశాను. నా దగ్గర దేహిఅన్నవాళ్ళకు లేదనకుండా శక్తికొద్దీ చేశాను."

"మంచిపని చేసినవాళ్ళకు జీవితంలో అంతా మంచే జరుగుతుందంటారు కదా బాబుగారూ?"

"మంచి జరుగుతుందా? ఎక్కడైనా పొరపాటున జరుగుతుంది. ఎల్లప్పుడూ కాదు. అందరికికాదు ఇది నా అనుభవం."

"బాబుగారూ! మీ రిలాబాధపడతారేమిటి? మీరు సహాయపడినస్నేహితులూ, బంధువులూ సరే - వాళ్ళనువదిలెయ్యండి మీరు కావాలని చేసుకున్న కోడలూ, ఒక్కగానొక్క కొడుకూ అంటున్నారు. కన్నకూతురూ, పెద్ద కట్నమిచ్చికొన్న అల్లుడూ ఉన్నారన్నారు. అందరికంటే మీ కష్ట సుఖాలను పంచుకున్న మీ జీవిత భాగస్వామిని-వీళ్ళందరూ ఉన్నారుకదండీ మీకు?"

గంగాధరరావు పకపకా నవ్వాడు.

"ఎందుకలా నవ్వుతారు?" కనుబొమలు పైకెత్తి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఆయన నవ్వులో విషాదమే ఉన్నదో, ఆశ్చర్యమే ఉన్నదో అర్థంగాక.

"నీకు పెళ్ళికాలేదు, కనుక భార్యలు ఎట్లాఉంటారో తెలియదు. నేను అందరినీ అనటంలేదు సుమా. కొడుకులూ, కోడళ్ళ మనసులు ఎట్లా ఉంటాయో తెలియదు. ఇక కూతురూ, అల్లుడూఅంటావా-నీవు ఊహించనైనా ఊహించలేవు." ఎక్కడో దూరాన నిలిచిందాయన చూపు.

ఆయన దేనికో బాధపడుతున్నాడని ఆమె గ్రహించింది. మాట మళ్ళించా లని, "బాబుగారూ! చీకటిపడింది మీరు చపాతీ తినేవేళయింది రండి లోపలికి పోదాం."

బరువుగా ఊపిరి పీల్చుకుంటూ "సరే పద" మెల్లిగా లేచాడు.

అది భజన్‌లాల్ నిలయం. నా అన్నవారులేని వృద్ధులూ, అనాథలూ, లేవలేనివారూ, పేదవారూ అక్కడ ఉంటారు. భజన్‌లాల్ తన తల్లిదండ్రుల స్మృత్యర్థం ఈ నిలయాన్ని నెలకొల్పాడు. ప్రభుత్వంవారు స్థలాన్ని లీజుకు ఇచ్చారు. నలభైగదులూ, వాటి చుట్టూ ముందూ, వెనకా వరండాలు కట్టించాడు. ఆవరణలో పెద్దపెద్ద చెట్లుఉన్నాయి. పెరటివైపు కూరగాయలూ, అరటి, నిమ్మ చెట్లున్నాయి. అక్కడున్నవారిలో పని చేయగలిగినవారు తోటపనీ, నిలయంలో పనిచేస్తారు. వారిలో కొందరు పాత్రలు తోముతారు. ఆ నిలయానికి అవసర మైనంత పాడిఉన్నది దానికి ఒక నౌకరు, ఒక గుమస్తా. వాళ్ళపైన సూపరిం టెండెంటు ఉన్నారు. ఆ నలభైగదుల్లో ఒకటి సూపరింటెండెంటుకూ, ఒకటి ఆఫీసుకూ కేటాయించారు. తను టెలిఫోన్‌లో మాట్లాడటానికి ఒక ఫోను కూడా ఆఫీసులో పెట్టించాడు భజన్‌లాల్.

ఒకనాటి రాత్రి పదిగంటలవేళ భజన్‌లాల్‌కు టెలిఫోను వచ్చింది.

"నేను మీ నిలయంలో ఉండాలనుకుంటున్నాను. నాకు విడిగా ఒక గదీ, ఎటాచ్‌డ్ బాత్‌రూమూ ఉండాలి. ఒక నౌకరు నాకు ప్రత్యేకంగా ఉండాలి. నా కయ్యేఖర్చు నేనిచ్చుకుంటాను."

"ఎక్కడినుంచి? మీ పేరు?" హిందీలో అడిగాడు.

"అవి నేనొచ్చి చెబుతాను."

"మీ భోజనం, కాఫీ, టీ మీరే నౌకరుచేత చేయించుకుంటారా?"

"నాకు ఏ వేళకు ఏంకావాలో నేను వచ్చిచెబుతాను. వీలైతే మీరు చేయించి పంపించండి."

"మీరు వచ్చి రూమూ, అదీ చూసుకుంటారా?"

"నేను అక్కడ ఉండాలని వస్తున్నాను. ఉన్నవాటిలో నాకు నచ్చినది తీసు కుంటాను. నేను నా సామాన్లతోవస్తాను ఎప్పుడు రమ్మంటారు?"

"మీ ఇష్టం ఎప్పుడువచ్చినాసరే. నిలయం ఎక్కడున్నదోతెలుసా? తెలిస్తే ఎప్పుడైనాసరే వెళ్ళండి. అక్కడ ఆఫీసులో సూపర్నెంటు ఉంటుంది. మీ కేం

కావాలో చెప్పండి. అన్ని వసతులూ ఆమె చూస్తుంది. నేను వారానికొకసారివచ్చి చూస్తూఉంటాను. అవసరమైతే ఆమె టెలిఫోను చేస్తుంది."

"మంచిది నమస్తే."

ఒక టాక్సీలో రెండు సూట్‌కేసులూ, ఒక టీ.వీ. మొదలైన సామాన్లతో సూట్‌వేసుకుని కర్రసహాయంతో నిలయం ఆవరణంలోదిగాడు గంగాధరరావు.

ఆ క్రిందటిరోజు రాత్రే ఒక టాక్సీ కంపెనీకి ఫోనుచేసి తెల్లవారుజామున నాలుగుగంటలకు రమ్మన్నాడు. తన గది తలుపు వీధి వరండాలోకేఉంది. ఆ రాత్రే సామాను సర్దిపెట్టుకున్నాడు టాక్సీరాగానే డ్రైవరుచేత సామాను టాక్సీలో పెట్టించుకుని తలుపుదగ్గరగావేసి తనూ కూర్చున్నాడు.

భజన్‌లాల్ నిలయం ఊరికిబయటగా ఉండేది మొదట. ఆ తరువాత ఊరు పెరిగి ఆ నిలయం ఊరి మధ్యకువచ్చింది. అందుకనే అరగంటలోవచ్చి చేరుకున్నాడు.

నౌకరు గబగబావెళ్ళి సామాన్లు తీసుకువచ్చి హాల్లో పెట్టాడు. ఆయనను లోపలికి తీసుకువచ్చి కుర్చీవేశాడు. టాక్సీడ్రైవరు లోపలికివచ్చి డబ్బుతీసుకుని సలాంచేసి వెళ్ళాడు.

"ఆఫీసు ఎప్పుడు తెరుస్తారు?" అడిగాడు గంగాధరరావు.

"ఆరుగంటలకు అమ్మగారులేస్తారు. ఆరున్నరకు బయటికివస్తారు. ఆమె గదిపక్కనే ఆఫీసు నేను చెబుతాలెండి."

కుర్చీలోకూర్చుని గంగాధరరావు కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనలోపడ్డాడు. తనకు పనికివచ్చే కాగితాలూ, చెక్‌బుక్కూ రిటైరైనతరువాత వచ్చినడబ్బుతోనూ ఇన్సూరెన్స్‌పాలసీవల్ల వచ్చినడబ్బుతోనూ తీసుకున్న ఫిక్సెడ్‌డిపాజిట్లూ, తనకు నచ్చిన పుస్తకాలూ, లైబ్రరికార్డూ, తన బట్టలూ, బూట్లూ, చెప్పులజత-అన్నీ తన కవసర మనుకున్నవి తెచ్చుకున్నాడు.

ఒకప్పుడు తన కేదికావలసివచ్చినా క్షణాలమీద ఆ పని జరిగేది. కానీ ఇప్పుడోవేళకు కాఫీ లేదు. భోజనం ఇంటివాళ్ళకు తీరికైనప్పుడు పెడతారు. ఒక్కొక్కరోజు స్నానానికి వేడినీళ్ళుండవు. గొంతు ఎండిపోతున్నదని మంచి

నీళ్ళడిగినా వెంటనేరావు. అందరూఉన్నారు ఇంట్లో కానీ పిలిస్తేపలికే దిక్కులేదు. జబ్బుచేస్తే డాక్టరుని పిలవటానికి వెనకాడుతున్నారు. ఇక స్వంతఇల్లేమిటి? స్వజన మేమిటి?

తనతో ఇంక ఎవరికీ అవసరం లేదనేనా? మనమల గదిలో టీ.వీ.చూస్తూ, వాళ్ళతో కబుర్లుచెబుతూ, వినోద కాలక్షేపంచేస్తూ తన ముఖమైనాచూడని సావిత్రమ్మ, తను ఇంట్లోలేని సంగతి ఎప్పుడు తెలుసుకుంటుంది? తను పదవిలో ఉండగా కారులో క్లబ్బులకుతిరుగుతూ, సభలకు పెద్దఉద్యోగి భార్యగా అధ్యక్షత వహిస్తూ, ప్రైజులుపంచుతూ, తన హోదాను బాగా ఉపయోగించుకుని ఊళ్ళేలిన సావిత్రమ్మ-ఆ చీరలూ, ఆ నగలూ ఎంత వైభోగంగా బతికింది? బాగా డబ్బు సంపాదిస్తున్నానని గర్వపడుతూ తనతోకూడాతిరిగిన సావిత్రమ్మ ఇపుడు పిలిస్తే పలకనిస్థితికి వచ్చింది.

ఆ ఇల్లు ఇప్పుడే రాయించుకోవాలన్న పట్టుదలతో ఉన్న కోడలూ, 'ఎట్లాగూ నాకువచ్చేఇల్లేకదా నా పేర రాయించ'మని తల్లి నడిగేకొడుకూ, ఈ జబ్బువస్తేతగ్గదు. డాక్టరు ఎందుకు?' అనే పుత్రరత్నమూ ఇప్పుడు పీడావదిలిం దనుకుంటున్నారా?

ఫిక్సెడ్‌డిపాజిట్ తనకిస్తే పండుగకువస్తాననే కూతురు అల్లుడితో వస్తుందా?

"విద్యార్థులంతా టూరుకువెళ్తున్నారు. డబ్బియ్యవా తాతయ్యా మంచిబట్టలు కూడా కుట్టించుకోవాలి" అని అడిగే మనమడు. ఆ గదిలోకివచ్చి తను లేనట్టు తెలుసుకుంటాడా?

కోటు సరిచేసుకుని గుండీలు సర్దుకుని "ఇక్కడికివచ్చేశానుగా ఇంకా ఆ సంగతులు తలచుకోవటమెందుకు? వేళకుతింటూ, పుస్తకాలు చదువుకుంటూ, సాయంకాలం టీ. వీ. చూస్తూ, పగలు ట్రాన్సిస్టరువింటూ హాయిగా ఉండచ్చు. తను ఉన్నన్నాళ్ళూ తన అవసరాలకు డబ్బు వాడుకుంటాడు ఎవరైనా లేనివాళ్ళకు సహాయంచేస్తాడు. ఈ జీవితం ఇక్కడ ప్రశాంతంగా గడిచిపోతుంది.

సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసులో కూర్చున్నదని నౌకరువచ్చి చెప్పాడు.

గంగాధరరావు ఆఫీసులోకి వెళ్ళి తనకు కావలసినవన్నీ చెప్పాడు. సూప

ర్నెంటు ఆయనకు ప్రశాంతంగా ఉండే చివరి గది వరండా కేటాయించింది. ఒక నౌకరును చూపించింది. ఆయనకు టీ.వీ. ప్లగ్, ఏంటెనా ఏర్పాటుచేయించింది.

"మీకు ఇంకా ఏం కావాలో చెప్పండి, నేను ఏర్పాట్లు చేయిస్తా" నంది.

"ఎడ్వాన్స్‌గా చెక్ తీసుకోండి" అన్నాడు గంగాధరరావు.

"భజన్‌లాల్ సాయంత్రం వస్తారు. నే నడిగి చెప్తాను" అంది.

''ఎనిమిది గంటలకు ఒక డాక్టర్ని పిలిపించండి. ఈలోపల స్నానం చేసి సిద్ధంగా ఉంటాను.''

ఆ నిలయానికి పిలిచినప్పుడు వచ్చే డాక్టరున్నాడు. ఫోను చెయ్యగానే ఎనిమిది గంటలకు వచ్చాడు.

"మీరు కొన్ని ఇంజక్షన్లు తీసుకోండి. ఫిజియోథెరపీ కూడా తీసుకుంటే కాలూ, చెయ్యీ స్వాధీనమవుతాయి'' అన్నాడు డాక్టరు.

''మీరే వచ్చి ఇవ్వండి ఆ ఇంజక్షన్లు. చీటీమీద రాస్తే తెప్పిస్తాను.''

నాలుగు నెలలు వైద్యం సాగింది. అక్కడికి దగ్గరగా ఉన్న నర్సింగ్ హోమ్‌లో ఫిజియోథెరపీ మూడు నెలలు తీసుకున్నాడు. ఇప్పుడు గంగాధరరావు ఆవరణ మంతా ఉదయం, సాయంత్రం తిరిగి వస్తాడు.

ఆఫీసరుగా తను టూరుకువెళ్ళి గెస్ట్‌హవుస్‌లో ఉన్నట్టుగా ఉంది ఆయనకు. రోజులూ, నెలలూ గడిచిపోతున్నాయి ప్రశాంతంగా.

ఆ సాయంకాలం ఆవరణలో తిరగాలని బయటికి వచ్చాడు గంగాధరరావు. నల్లటి మబ్బు ఆకాశమంతా కప్పేసింది. గాలికి తోటలో చెట్లన్నీ ఊగుతున్నాయి. గంగాధరరావు వరండాలో కుర్చీ వేసుకుని కూర్చున్నాడు.

''ఇవాళ తోటలో తిరగటానికి వీలు లేదు'' మెల్లిగా గొణుక్కున్నాడు.

అంత గాలి మీద ఆ నల్లటి మబ్బులు విచ్చిపోయి తెలతెల్లగా లేత నీలం రంగులో తునాతునకలై పరుగులు తీస్తున్నాయి.

"ఎంత విచిత్రం ?" అనుకున్నాడు నవ్వుకుంటూ.

"బాబుగారూ ! ఏమిటీ మీలో మీరు నవ్వుకుంటున్నారు ?" అంటూ విమల వచ్చింది.

"ఆ మబ్బు తునక చూడమ్మా ! ఎంత విచిత్రంగా ఉన్నదో ! అంతలో ప్రళయం ముంచుకు వస్తుందా అనిపించింది. మరి కాసేపటిలో తేలిపోయింది. ప్రకృతి వన్నెచిన్నెలు వర్ణించటానికి ఎవరి తరం ?"

"బాబుగారూ ! మీరు కవిత్వం రాస్తారా ?"

"అదేనమ్మా ఇప్పుడు నేను చేయవలసింది. పదవీ విరమణ తరువాత ఏం చెయ్యాలా అనుకున్నాను. జబ్బు చేసింది, తేలిపోయింది. కొన్నాళ్ళు ఇంట్లో ఉండి ఇంతకాలమూ నాకు తెలియని విషయాలను గ్రహించాను. ఇప్పుడిక్కడికి వచ్చాను, ప్రశాంతంగా కవితలు అల్లుతాను."

"బాబుగారూ, ఇంతవరకు ఏదో గోప్యంగా మీరంటున్న మాటలు వింటున్నాను. కాని పరిస్థితి అర్థం కాలేదు. నన్నింకా సస్పెన్స్‌లో ఉంచక మీ సంగతంతా చెప్పండి."

"ఏముంటాయమ్మా సంగతులూ ? కథా, హరికథా ? మామూలుగా లోకంలో ఉండే విషయాలే, అంతకు మించి ఏముంటాయి ?"

"మరి మీ రెందుకలా మీలో మీరు బాధపడతారు ? ఏదో ఉండే ఉంటుంది. లేకపోతే ఊళ్ళో ఇల్లు పెట్టుకుని, సంసారం పెట్టుకుని ఇక్కడ ఉండటమేమిటి? భార్యా పిల్లలు గలవాళ్ళు ఇంట్లోఉండి హాయిగా చేయించుకుని, సంతోషంగా ఉండక ఈ ఒంటరి జీవితమేమిటి ?"

"అదామ్మా, నీకు కావల్సింది ? ఇక్కడ నేను ప్రశాంతంగా ఉన్నాను. ఇల్లు ఎందుకు ప్రశాంతంగా లేదో చెప్పమంటావు. అంతేనా ? అయితే విను. ఇంత కాలమూ నా సర్వీసులో లక్షలార్జించాను. అప్పుడు ఇంట్లో అందరూ నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ డబ్బు లెక్కపెట్టుకున్నారు. నేను రిటైరు కాగానే అందరికీ నా మీద గౌరవం తగ్గిపోయి నీరసం వచ్చేసింది. ఈ జబ్బు వచ్చిన తరువాత ఈ మనిషి ఎందుకున్నాడా అనిపించడం మొదలుపెట్టింది. నెల కాగానే నా పెన్షను చేతిలో వేయించుకున్న వాళ్ళకు నాకింత తిండి పెట్టడం బరువనిపించింది. అంతకు ముందు కూడాతిరిగిన భార్య పిలిస్తే పలక్కుండా తప్పించుకు తిరిగేది. కన్న

పిల్లలు కదా అని అడిగినదల్లా ఇచ్చి, పెద్ద చదువులు చెప్పిస్తే మంచి ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. కాని, ఇంత చేసిన తండ్రికి జబ్బుచేస్తే డాక్టర్ని పిలిపించి మందు ప్పించటం అనవసర మనిపించింది. అట్లా బ్రతికినవాడిని ఆ ఇంట్లో ఎవరికీ ఏమీకాని వాడిలా ఎట్లా ఉండను ? ఇక్కడ హాయిగా, మహారాజులా బతుకు తున్నాను. పిలిస్తే పలికే నౌకరున్నాడు. వేళకు వండిపెట్టే వసతి ఉన్నది. 'బాబుగారూ !' అంటూ ఆప్యాయంగా పిలిచి మాట్లాడే కన్నతల్లి లాంటి దానివి నువ్వున్నావు. నాకు ఇంకేంకావాలమ్మా, తీయటి పలకరింపు తప్ప !"

"బాబుగారూ ! నాకు తెలియక మీరు చనువుఇచ్చారు కదా అని ఎప్పుడైనా పరాచిక మాడితే క్షమించండి. మీ మనసులో ఉన్న బాధను మీచేతనే చెప్పించి నందుకు నన్ను మన్నించండి. నిజంగా మనిషికి కావలసిన దేమిటో ఇవాళ మీ నోట విన్నాను." లేచి గంగాధరరావు రెండు చేతులూ పట్టుకుంది భజన్‌లాల్ నిలయానికి సూపర్నెంటైన విమల.

——